

OD AUTORKY BESTSELLERU
Kým nás pravda nerozdelí

EMILY D. BEŇOVÁ

Keď nás
pravda
spojí

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

Ked nás
pravda
spojí

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Anetta Letková
Obálka: © Matej Faltin
Vydala: Emília Beňová
Vytlačené: Tešínska tiskárna a.s.
Rok vydania: 2020, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez prechádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-973385-4-1

Pre manžela, ktorý mi dovoľí lietať

1. KAPITOLA

Potrasiem si pravicou s mužom naproti a potom podám ruku i jeho spoločníkom. Práve sme uzavreli obchod, ktorý bude výhodný – tak pre moju firmu, ako aj pre nich. S dnešným rokovaním som nadmieru spokojný a vôbec sa to nesnažím tajiť.

Odkúpenie modernejších výrobných strojov nám pomôže rozšíriť možnosti vo výstavbe a taktiež urýchliť samotný proces. Sme síce nútení zaškoliť zamestnancov, no to bude iba odrazovým mostíkom.

Podpíšeme niekoľko zmlúv, ktoré pripravila moja sekretárka, a prehliadka podniku sa môže začať. Po podpísaní zmlúv sa druhá strana, ktorá sa podujala na spoluprácu, odoberie s Tonnyom na prehliadku, aby videla, ako to u nás chodí, a ja sa vrátim do svojej kancelárie.

Dnes to bolo moje posledné zasadnutie, ktoré nemohlo dopadnúť lepšie. Večer sme dohodnutí na spoločnej večeri, kde oslávime podpísanie zmluvy, ktorá bude veľkým prínosom pre obe strany. Teraz je však čas vrátiť sa domov.

Pobalím si veci, vypnem počítač, dopijem studenú kávu a s kufříkom v ruke opustím kanceláriu. Sekretárka už sedí na svojom mieste a zakladá dokumenty do zložiek a tie následne do vopred určených kartoték. Má toho dosť, no za svoju prácu je slušne platená, a preto ani nečakám, že by mohla mať nejaké námietky.

„Nadnes končím, Samantha. Keď dokončíte prácu, môžete tiež odísť, no ešte predtým sa uistite, či máme rezervovaný stôl na dnešný večer. Bol by som nerád, keby došlo k nedorozumeniu ako naposledy,“ poviem bučľatej žene

v elegantnej sukni a blúzke a ona sa na mňa milo usmeje.

„Samozrejme, pán Wain.“

Pred niekoľkými dňami, keď som večeral s klientmi, ktorí si nás najali na stavbu, došlo k nedorozumeniu a my sme po príchode do reštaurácie zistili, že stôl, ktorý sme si deň predtým rezervovali, nebol k dispozícii. Boli sme nútení nájsť si narýchlo novú reštauráciu, kde mali ešte miesto.

Bolo to nepríjemné pre nás aj pre druhú stranu, ktorá tým nebola ani trochu nadšená. Verím, že tentoraz to dopadne na výbornú.

Zvrtnem sa na päte a náhlím sa k výťahom a potom do podzemia, kde na mňa čaká moje SUV. Šofér stojí pri aute a ruky má zopäté pred sebou. Otvorí mi dvere, a keď nasadnem, potichu ich za mnou zavrie.

Skontrolujem čas na hodinkách a kufrík položím na sedadlo vedľa seba. Mám k dobru ešte hodinu. Akurát si stihnem dať sprchu a prezliecť sa. A potom vyrazím späť do mesta, priamo do reštaurácie na večeru. Auto sa pohne a o chvíľu mi pípne messenger.

Vytiahnem mobil z vrečka na saku a otvorím správu. Píše mi Beatris a ja mám chuť zagúľať očami. Odkedy sa dozvedela, že Eleanor je preč, vypisuje mi takmer denne, akoby nadobudla dojem, že má nejakú šancu.

Nemá, pretože ako žena ma nepriťahuje. Je síce krásna a zvodná, aj v posteli to vie, no mal som možnosť pocítiť, že ak jej podám prst, neprestane sa dožadovať celej ruky.

Keby som pred časom tušil, že sa jej nebudem vedieť zbaviť a že bude doslova neodbytná, určite by som sa s ňou nezaplietol.

Urobil som však viac chýb, ako bolo zaplietť sa s Beatris. Tá posledná si vzala viac, než som ochotný pripustiť.

Skloním hlavu k mobilu, aby som odohnal myšlienky,

a prečítam si správu.

Ahoj. Práve som v meste a napadlo mi, že by som sa mohla zastaviť u teba vo firme, aby som ťa pozdravila.

Prepáč, ale som na ceste domov. Možno inokedy.

Tak neskôr. Teším sa.

Lenže ja nie.

Zablokujem mobil a prejdem si po spánkoch. Znova ma rozbolela hlava, no zlepšuje sa to. Bolesti už nezažívam denne, len občas. Našťastie som sa zotavil naozaj rýchlo a podľa vyšetrenia, ktoré som absolvoval pred tromi dňami, som takmer v úplnom poriadku.

Znova skontrolujem čas na hodinkách a opriem sa o sedadlo. Dnes som uzavrel dva obchody a dal do novín vytlačiť inzerát, že hľadáme zamestnancov na miesto operátorov výrobných linky. Ak rátam dobre, mali by sme prijať dvesto ľudí. Na začiatok by to malo stačiť. Časom by to mohlo byť aj viac, no zatiaľ sa musíme uspokojiť aj s týmto.

V pondelok dovezú nové stroje a v utorok po mítingu sa začne zaškolenie. Predáci z firmy, od ktorej stroje kupujeme, zaškolia našich zamestnancov a po zaškolení sa naši ľudia naplno vrhnú do práce. Verím, že všetko prebehne hladko a s príchodom nových zamestnancov pôjde práca na jednotku.

V ruke mi zazvoní telefón a ja sa pozriem na displej. Volá mi sestra. Nemáva to vo zvyku, no aj tak prijmem hovor a prelomím ticho, ktoré panuje v aute.

„Ahoj. Čo sa deje, Caroline?“

„Ešte si v podniku?“

„Nie, už sedím v aute a smerujem domov. Dám si však

len sprchu, pretože potom utekám späť do mesta na večeru. Prečo sa pýtaš?”

„Je tu právnik. Prišiel pred chvíľou a chce s tebou hovoriť.“

„Právnik? Aký právnik?“

„Predsa rozvodový,“ povie potichu a mne to dôjde.

Srdce mi udrie ako silný zvon a v hrudi ma bolestivo zovrie. „Iste, už viem. Prečo prišiel?“

„Neviem. Nechce mi nič povedať, no čaká tu na teba. Čo mu poviem?“

„Ak neuviazneme v zápche, o desať minút budem doma.“

„Fajn, budem ho informovať. Ponáhľaj sa, tiež ešte niečo má.“

„V poriadku.“

Caroline ukončí hovor a ja sa zhlboka nadýchnem.

Dnes sú to presne dva týždne. Štrnásť dní, čo som videl Eleanor naposledy, no mám pocit, akoby prešli roky. Zmenila celý môj život, obrátila ho hore nohami, a hoci nič nedávalo zmysel, cítil som sa vďaka nej akosi celistvejšie.

Teraz mám dojem, ako keby mi chýbal kúsok tela. Akoby som bol rozdelený na polovicu, a kým jedna časť je tu, druhá je vzdialená na míle. Raz ju túžim nájsť, no vzápätí viem, že sa od nej musím držať čo najďalej.

Jediná možnosť je rozvod. Tak či onak nebolo naše manželstvo skutočné, hoci sa veľmi snažila, aby to tak vyzeralo. Na ničom z toho však už nezáleží. Podviedla ma a ja nepochybujem o pravosti Jamieho slov, hoci niečo vo mne nedokáže akceptovať skutočnosť, že Eleanor bola taká podlá.

Dal som si preveriť ju aj jej rodinu. Jej strýko lieta v krádežiach a drogách, no má dobrých priateľov, ktorí stoja za ním. Eleanor bola niekoľkokrát zatknutá za drobné krádeže, no po zaplatení kaucii ju vždy prepustili. Hádam len

zázrakom sa nám podarilo utajiť pravdu pred novinármi, ktorí si myslia, že moja žena sa zdržiava vo vile. Nik nevie, že odišla.

Vlastne niekto predsa.

Beatris sa dozvedela pravdu od Caroline.

Akoby to bolo len včera, keď mi Caroline celá zúriva opakovala, že jej neverila od začiatku. Babku to zasiahlo rovnako silno, hoci tá zostala na pochybách ako Emily, ktorá sa mi dokonca snažila nahovoriť, že sa možno mýlim a Jamie nehovorí celú pravdu.

Lenže ako mám uveriť tomu, že si môj brat tie lži iba vymyslel? Ako by som mohol zapochybovať o vlastnom bratovi? Preboha, veď s ním žijem celý život. Poznám ho. Vari som mal dôverovať zlodějke, ktorá ma okradla a mala toľko drzosti, že sa vydávala za moju ženu a klamala ma?

A ešte som sa s ňou aj vyspal. Bohvie, koľkých mužov mala predou mnou a ja som nepoužil ani ochranu. Našťastie ma ničím nenakazila, no ak by sa dal vrátiť čas a ja by som vedel to, čo viem teraz, neoprel by som o ňu ani starý dáždnik.

Pri spomienke na ňu ma pochyťí obrovská zlosť, ktorá by sa dala krájať. Ak by sa mi dostala teraz do rúk, ak by som ju stretol... Nie, nechcem ani pomyslieť na to, čo by som jej urobil. Nikdy som nijakú ženu neudrel, no ju by som si podal celkom rád. Jediné riešenie je rozvod.

Lenže prečo prišiel za mnou právnik?

Včera som ho poslal za ňou osobne s rozvodovými papiermi, pretože listy sa vracali späť. Asi ich už podpísala a čaká nás iba pojednávanie, na ktorom nás konečne rozdelia. Som ochotný vyplatiť ju, no iba pod podmienkou, že už nikdy neskríži moje cesty, navždy dá mne aj mojej rodine pokoj a nikdy nebudem o nej počuť.

Snažím sa na ňu nemyslieť, vypudiť si ju z hlavy ako zlý

neduh, opakujem si, čo je zač a čo všetko mala v pláne, no nech sa usilujem akokoľvek, nedokážem ju zavrhnúť.

Zalúbil som sa do nej ako naivný hlupák, a pritom som bol len bábkou v jej rukách. Dal som sa opantať, obalamutiť ako školák, ktorý prvý raz okúsil, čo je láska. Ako som mohol byť taký slepý? Ako to, že ma dokázala oklamať? Mňa?

To, že láska existuje, som už zistil, no netušil som, že má dve stránky. Jednu, ktorá vás robí šťastnými, a druhú, ktorá vám vypáli do srdca dieru. Stal sa mi ten druhý prípad, no verím, že všetko vyrieši čas.

Šofér zastaví a otvorí mi dvere. S kufríkom v ruke vystúpim a vojdem do vily. V hale už stojí babička, ktorá dáva inštrukcie na blížiacu sa večeru slúžke, a Caroline sedí v obývačke spolu s právnikom. Ten práve pije čaj a mlčí. Obaja sú ticho, akoby si nemali čo povedať. Zjavne ani nemajú.

„Synak,“ povie Jane a ja prikročím k nej, aby som ju pobozkal na líce. „Už na teba čaká,“ pošepká mi, ukazujúc hlavou na obývačku, v ktorej sedí starší muž v tmavomodrom obleku.

„Viem, Carol mi volala,“ poviem pokojne a vykročím do obývačky.

Právnik vstane a privítame sa potrasením pravicami. „Dobrý deň, pán Wain. Prepáčte, že som prišiel neohlásene, no ak by som to nepovažoval za dôležité, nerušil by som.“

„To je v poriadku. Pozhovárame sa v pracovni,“ navrhne a muž bez námietok prikývne. Vezme si kufrík a spoločne sa odoberieme do mojej pracovne na prízemí. Tam mu pokyniem, aby si sadol a on poslúchne. Tiež sa posadím a právnik položí kufrík na stôl. Ja ten svoj zložím na zem vedľa stoličky. „Zdá sa, že ide o niečo vážne,“ začnem a muž si povzdychne.

„S rozvodom bude trochu problém.“

Spozorniem. Vo vzduchu cítim nepríjemnosti. „Ako to myslíte?“

„Vaša manželka na uvedenej adrese nebýva. Jej strýko, inak nepríjemný človek, ma dnes vyhodil so slovami, že tá... citujem... suka tam už nie je. Od susedky, ktorá sa správala milšie, som sa dozvedel, že od neho ušla ešte v to ráno, keď ju priviezli. Vraj sa dosť pohádali a jej strýko ju aj zmlátil. Hneď potom zmizla a odvtedy nevie o nej nič.“

„Zmlátil?“

„Áno. Presne toto slovo povedala tá žena.“

Žalúdok mi nepríjemne stiahne, no snažím sa tváriť nedotknuto. Napokon, je to jej vec. Vôbec ma to nemusí trápiť.

Lenže niečo vo mne sa tej ľahostajnosti vehementne bráni.

„Jej strýko povedal, že ak sa mi ju podarí nájsť, mám jej odkázať, že mu len tak neujde. Keď na ňu natrafí, zderie ju z kože. Mám vážnu obavu, že to myslel vážne.“

Prehltnem a prejdem si po brade. Stále sa tvárim vážne, aspoň sa o to snažím, no vnútri ma zožiera neviditeľná kyselina. „Čo teda navrhujete?“

„Nájsť ju. Bez druhej strany vás nerozvedú.“

„To je mi jasné, lenže kde ju mám hľadať?“

„Skúste využiť služby detektíva, no na vašom mieste by som nečakal dlho. Ten jej strýko sa mi ani trochu nepáčil. Čím skôr vás rozvedú, tým lepšie. Aspoň si nebudú môcť nárokovať na niečo viac.“

„Aj to by mohli?“

„Samozrejme. Pred uzavretím manželstva sa nepodpísala predmanželská zmluva, čo je veľká chyba.“

„Rozumiem. Ďakujem, že ste prišli.“

„To je v poriadku, pán Wain. Považoval som to za nevyhnutnosť. Teraz však už musím ísť. Mám ešte nejaké povinnosti.“

„Samozrejme.“ Odprevadím ho až do haly, kde si potrasieme rukami, a právnik odíde.

„Tak ako? Čo nové? Rozvedú vás?“ spýta sa Caroline, ktorá ku mne doslova priskočí a vypleští na mňa oči. Jane je niekde mimo, pretože ju nikde nevidím.

„Nie. Eleanor odišla od strýka a nik nevie kam.“

„A čo teraz?“

Vzdychnem si a zatnem zuby. Som zúrivy a zároveň bezradný. „Netuším. Kým ju nenájdeme, nemôžem sa s ňou rozviesť.“

„Tak potom ju nájdeme,“ povie niekto optimisticky a do haly vstúpi Emily. „Ahoj, rodinka. Zdalo sa mi, že vám už chýbam,“ povie spokojne a podíde ku mne, aby mi dala pusu na líce. Potom sa vystíska aj s Caroline, ktorá ju častuje otázkami o tom, čo tu robí a ako prišla. „Jednoducho som si zbalila zopár slivák a sadla do auta. Tentoraz som tu svojím autom, konečne mám vodičák, ale zdržím sa len do utorka. Ak teda smiem.“

„Samozrejme, že smieš, ale čo tak náhle?“ chcem vedieť a vezmem jej nevel'ký, no aj tak ťažký kufor.

„Musím s tebou hovoriť. Ak by to šlo, aj hneď, aby sme mohli hľadať stratenú osobu.“

Čo prosím? Myslí si, že budem pátrať po nej osobne? Preplo jej? „Obávam sa, že to nepôjde. Mám pracovnú večeru a už teraz meškám. No môžeme sa pozhovárať po mojom príchode.“

„Hm, a to bude kedy?“

Pozriem sa na hodinky. „Netuším. Asi sa zdržím. Možno by bolo lepšie dohodnúť sa na zajtrajšku.“

„Fajn. Radšej na teba počkám. A daj sem ten kufor, Colin, odnesiem si ho do izby aj sama. Určite to zvládnem,“ povie pobavene, vezme mi kufor a spolu s Caroline sa stratia na poschodí.

Večera sa nesie v pokojnom duchu, hoci som prišiel o niekoľko minút neskôr, než som plánoval. Tonny aj ostatní boli už na mieste, a kým si vyberali jedlo, ja som poprosil čašníka o fľašu najlepšieho vína, aké mali.

Teraz sme po večeri, takže už len sedíme a zhovárame sa. Plánujeme a dohodujeme sa, ako si predstavujeme spoluprácu my. Potom sú na rade oni a po hodine prídeme k záveru, ktorý vyhovuje obom stranám.

Po posedení v reštaurácii opustíme podnik a vyjdeme von do tmy. Jeden z mužov, s ktorými sme večerali, mi ponúkne cigaretu. Zdvorilo odmietnem a na druhej strane ulice ma zaujme stará čudáčka.

Kľáčí na zemi s vystretou rukou a nejaký okoloidúci jej občas hodí do plastového pohára, ktorý drží v pokrčených prstoch, zopár drobných. Príde mi jej ľúto.

Božemôj, úbohá žena. Možno celý život ťažko drela a na staré kolená skončila takto. Čo je toto za svet?

Ako sa má asi Eleanor? Kam mohla odísť? Čo ak skončila podobne? Dočerta, prečo mi nie je ľahostajná?

„Collin,“ osloví ma zrazu Tonny a ja sa na neho pozriem. „Páni chcú ísť niekam do baru. Povedal som, že im budeme robiť spoločnosť. Súhlasíš?“

„Nie, pomaly sa poberiem domov. Prišla Emily a chce so mnou o niečom hovoriť. Okrem toho, zafajčené miesta mi nerobia dobre. Ty však choď, uvidíme sa po víkende.“

„V poriadku,“ odvetí, a kým sa so smiechom a veselou vravou odoberú do rušných ulíc, ja sa otočím k parkovisku a podídem k autu. Naskočím doň a naštartujem. Je takmer deväť a vonku panuje úplná tma. Najvyšší čas vrátiť sa domov, no niečo nepochopiteľné vo mne ma zavedie úplne

inam.

Ked' po polhodine zastavím pred domom, v ktorom býva Eleanor, v žalúdku sa mi otočí oceľová päšť. Žije v časti, ktorá vyzerá nebezpečne a po uliciach sa pohybujú samé indivíduá, ktorým je lepšie vyhnúť sa.

O jej dome sa len ťažko dá povedať, že je domčekom niečích snov. Nejde o to, že je to malý dvojpodlažný dom, ale o to, že je súci na kompletné prerobenie.

Obité dvere, oškretý brizolit, vypálený trávnik, strecha na spadnutie... to je len pár bodov v dlhom zozname. Ešte aj chudobní ľudia žijú lepšie ako Eleanor. Zdá sa, že im je úplne jedno, ako bývajú, hlavne, že majú strechu nad hlavou. Dom už dávno zabudol na dobré časy.

Vypnem motor a auto sa ponorí do tmy a ticha. Všimne si ma len niekoľko okoloidúcich, ktorí mi venujú zopár pohľadov.

Dúfam, že dajú pokoj mne i môjmu autu. Veľa by zo mňa nemali. Iba ak drahé hodinky a oblek, ktorým mám na sebe.

Dofrasa, mal som prísť majordómovým autom a obliecť si niečo menej luxusné. Takto pútam priveľa pozornosti. Čo tu však robím? Čo to stvára, preboha? Načo som sa sem trepal? Čo tým sledujem? Právnik predsa povedal, že tu nie je, tak načo som sem šiel?

Zo zvedavosti? Sčasti. Veľmi dobre viem, prečo som sa sem vybral naozaj a čo ma k tomu viedlo. Nebolo to kvôli rozvodu. Niečo naivné vo mne chce veriť, že Eleanor bola nevinná.

Dvere na strane spolujazdca sa zrazu otvoria a ja od preľaknutia takmer dostanem infarkt. „Emily?!“

Zabuchne za sebou a usmeje sa na mňa. „Osobne.“

„Čo tu, dočerta, robíš?“

„A čo tu robíš ty?“

Neviem nájsť slová.

„Nehovor, je mi to jasné. Takže tu býva?“

„Čo tu hľadáš? Ako si vedela, že som tu?“

„Nevedela. Vedela som iba to, kde večeriaš, takže som ťa počkala pred reštauráciou, a keď si sadol do auta, sledovala som ťa. V podstate som ťa chcela zastaviť a pohovárať sa niekde, kde nás nebude nikto počuť, no keď mi došlo, že nesmeruješ domov, rozhodla som sa, že ťa budem sledovať. A urobila som dobre.“

„Nemáš tu čo robiť.“

„Ani ty, a predsa si tu. A dokonca si nevšímavý. Hráš sa na špióna a pritom si ani nepostrehol, že idem za tebou.“

„Nepozeral som sa do spätného zrkadla.“

„To je mi jasné, lenže v tom, čo máš na sebe, si veľmi nápadný.“

„Neplánujem vystúpiť.“

„Tak prečo si sem prišiel?“

Vzdychnem si. „Ani neviem. Právnik povedal, že Eleanor tu už nie je. Jej strýko ju vraj zbil a ona utiekla.“

„Zbil? Skutočne?“

„Tak mu povedala nejaká susedka.“

„Kriste, úbohá Eleanor!“

„Úbohá? Dobre vieš, že nebola nijaké neviniatko.“

„Možno nebola, no Jamieho bludom aj tak neverím. A si hlupák, ak im veríš.“

„Nie som hlupák, som iba realista. Prečo by mi klamal vlastný brat? Načo by to bolo dobré? Moji ľudia ju aj jej strýka preverili a smrdia kriminálom. Povedz mi, prečo by som nemal veriť Jamieho slovám?“

„Pretože by to nebolo prvý raz, čo by ti nevravel pravdu.“

Zaváham. Zrazu nepoznám odpoveď. Má pravdu. Jamie ma neraz oklamal, no že by zašiel až tak ďaleko? Prečo by to robil?

„Ak by si Jamiemu veril, nebol by si tu. Poslal by si za ňou policajta, ktorý by ju našiel, no neunúval by si sa sám. Hlboko v duši vieš, že nebola taká zlá. Ved' si s ňou bol, musíš ju poznať najlepšie.“

„Uveril som ľžiam, Emily. Nič z toho, čomu som veril, nebola pravda.“

„Lúbila ťa, Collin. Viem to a nemusela mi to ani povedať. Tesne predtým, ako ste sa s Jamiem vrátili z nemocnice, mi vyrozprávala pravdu. Zverila sa mi.“

„Mohla klamať.“

„Ženská intuícia mi našepkáva, že neklamala. Ved' to zväž. Aspoň sa zamysli nad tým, že možno hovorila pravdu. Znie to uveriteľne a obaja dobre vieme, že Jamie nie je žiadne neviniatko. Má toho na rováši až-až. Jeho rečiam o vydieraní a o tom, že sa s ňou v tvojom mene oženil, lebo nemal na výber, neverím. Jednoducho nechcem veriť, že Eleanor bola taká mrcha. Sám si mi nedávno povedal, že sa k tebe správala pekne a nikdy od teba nič nepožadovala.“

„Tak to aj bolo.“

„Naozaj si myslíš, že žena, ktorá je zlatokopka a ktorá sa vydala za teba podvodom, lebo bažila po peniazoch, by sa správala ako Eleanor? Bola tichá, no nie preto, lebo to bola jej hra na neviniatko. Bola vydesená. Keď som ju zbadala prvý raz, spoznala som ju a ona to vedela, no strach v jej očiach hovoril za všetko. Neoženil si sa s mafiánovou neterou, Collin, ale s úbohovou osobou, ktorá nemala dosť síl na to, aby sa vzoprela.“

„Aj keby... mala veľa času na to, aby mi povedala pravdu. Prečo to neurobila?“

„A veril by si jej?“

2. KAPITOLA

Zavrtím hlavou a vzdychnem si. „Neviem. Možno.“

„Nie, neveril by si jej. Rovno by si ju vyhodil, ako si to urobil. Prečo si ju nevypočul? Každá minca má dve strany, no ty si sa pozrel len na jednu. Prečo si si nevypočul aj jej verziu? Si predsa inteligentný muž, ktorý robí správne rozhodnutia a nesúdi ľudí podľa toho, čo povie niekto ďalší. Prečo si nebol kompromisný a spravodlivý aj v tomto? Vari si zabudol, aký je Jamie? Chce byť na tvojom mieste, a hoci ho mám rada, bojím sa, že je schopný urobiť aj nemožné, aby sa dostal k moci.“

„Tomu neverím, Emily. Jamie je môj brat. Poznám ho lepšie, ako si myslíš. Kričí a preklína, no určite by mi neublížil.“

„Tak ako ti neublížil, keď ste boli deti a on podpálil izbu, v ktorej si sa práve nachádzal?“

Zaváham. „Bola to nehoda. Boli sme iba deti a hrali sme sa.“

„Áno, boli ste deti, no čo ak to nebola nehoda?“

„Prestaň! To, čo hovoríš, je absurdné.“

„To, čo vravím, je možné, Collin. Mám Jamieho rada rovnako ako ty, lenže potrebuje pomoc. Možno trpí nejakou poruchou.“

„Tomu neverím.“

„Nájdime Eleanor a vypočujme si aj jej verziu. Nedlhuješ to len sebe, ale aj jej.“

„Neviem.“

„Si predsa tu.“

Pozriem sa na ňu. Nerozumiem, ako to myslí.

„Si tu a to niečo znamená.“

Zamračím sa. Jej reči ma hnevajú. „Neznamená to nič. Len zvedavosť.“

„Lúbiš ju, Collin.“

„Neľúbim!“ vyšteknem, no má pravdu. Zaľúbil som sa do nej a štvie ma, že si to Emily všimla. Zrazu sa cítim pred ňou ako nahý. Pripadám si trápne, ako pristihnutý pri čine.

Zasmeje sa. „Iste. A ja som Červená čiapočka.“

Načo sa s ňou vôbec bavím? Nemal som sem chodiť, bol to zlý nápad. „Ideme preč,“ poviem rozhodne a naštartujem. Emily ma v tej chvíli chytí za ruku, ktorú mám položenú na rýchlostnej páke, a zastaví ma.

„Nie! Rozhodol si sa a prišiel sem. Bez odpovedí, ktoré potrebuješ, neodídeme! Vyzleč si sako a rozstrapať vlasy, aby si nevyzeral tak škrobene. Ja zaklopem a ty sa skryješ za ten krík.“

Pozriem sa tým smerom a ona mi medzitým rozstrapatí vlasy. Odsuniem jej ruku, aby na mňa nedočiahla. „Prestaň, aj tak je to hlúposť. Eleanor tu nie je.“

„Ona možno nie, no je tu jej strýko.“

„Chod' sama. Načo sa tam mám ukazovať aj ja?“

„Myslíš to vážne? Budeš moja tajná ochrana. Tak pohni si! A daj si dole sako.“

„Načo, veď budem schovaný za krom.“

„Bože, ty si... Aspoň trochu sa snaž zapadnúť.“

„Ježišmária, som podnikateľ, nie špión.“

„Naozaj si nudný, bratranček. Hod' to sako konečne dozadu a pod' za mnou.“ Emily vyskočí z auta a ja ju rýchlo nasledujem.

Pobehnem za ňou a zamknem auto, aby sme sa mali na čom vrátiť domov. Potom podídeme k domu, pri ktorom bliká neónová lampa, a ja sa ukryjem za krík.

„Čo chceš robiť?“ spýtam sa.